BARBARA CARTLAND

OHUSTATUD ROOS

Originaali tiitel:
Barbara Cartland
A Rose in Jeopardy
2013

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

Selle raamatu tegelased ja olukorrad on täiesti välja mõeldud ning neil ei ole mingit seost tegelike inimeste ega sündmustega.

Tõlkinud Anu Rooseniit
Toimetanud Ilona Raidmaa
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2013 by Cartland Promotions.
All rights reserved.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2026.

E01465826
ISBN 978-9916-31-999-4

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest **www.ersen.ee**

„Lilled on alati olnud oluline osa minu elust.
Nende ilu ja rahulikkus on katkematuks inspiratsiooniks
ning minu jaoks on puhta puutumatu roosi õidepuhkemise
vaatamine justkui pilguheit tükikesele Taevast.“

Barbara Cartland

Esimene peatükk

1880

Leedi Rosella Ryland sirutas käe, et õrnalt puudutada imelist roosat roosiõit, mis rippus alla ta pea kohal olevalt karkassilt.

Selle kaardus kroonlehed olid nii täiusliku kujuga, kõige ilusam õis vanal sakris roosipõõsal, mis oli olnud siin nii kaua, kui Rosella mäletas.

„Palju õnne sünnipäevaks, Rosella," sosistas ta kurvalt iseendale, hingates soojal suveõhtul sisse roosi jumalikku lõhna New Halli müüriga ümbritsetud aias.

Oli esimene juuni ja mitte kellelgi polnud meeles, et ta oli just saanud seitsmeteistkümneaastaseks.

Kuid kellelgi ei olnud meeles, et see oli väga eriline päev, sest tema armastatud tädi Beatrice, kes oli ta üles kasvatanud, oli surnud ja tal ei olnud ühtki lähisugu-

last, kes võiks soovida talle sünnipäevaks õnne või saata talle kingituse või koguni heade soovidega kaardi.

„Kõrgeauline leedi."

Rosella selja taga kõlas teerajal saabaste krudin. Aednikupoiss Thomas kiirustas tema poole, madal korv käevangus.

Armas Thomas – *tal* oli meeles, mis päev oli, ja poiss tõi talle kingituse.

Aga kui Thomas lähemale jõudis, nägi naine, et korv oli tühi, kui paar aiakääre välja arvata.

„Ma arvasin, et teile meeldiks..." kokutas Thomas, vaadates neiut häbelikult heledate juuste alt, mis rippusid tema laubal nagu poni tukk, „...lõigata mõned lilled, nagu te seda varem tegite, mileedi."

Rosella ei suutnud tagasi hoida pisaraid, mis ta silmi torkisid.

Asi polnud selles, et Thomas oleks tema sünnipäeva unustanud. Lõppude lõpuks oli ta ju kõigest aednikupoiss! Miks oleks Thomas pidanud meeles pidama, et tänane päev oli Rosella jaoks nii eriline?

New Halli töötajad olid tädi ootamatust surmast sügavalt šokeeritud ja mõtlesid eeskätt sellele, mis neist tulevikus saab, kuna leedi Beatrice'i vend lord Carlton Brockley asub peagi siia elama ning keegi ei teadnud, milline mees too tööandjana on.

Thomas ei olnud muidugi mingi erand. Ta võib isegi karta, et kaotab töö.

Ei – asi ei olnud selles, et ta ei soovinud Rosellale palju õnne sünnipäevaks. Vaid mälestuses nii paljudest õnnelikest hetkedest – mille neiu oli veetnud müüriga ümbritsetud aias, korjates tädile viimiseks lilli –, mis panid äkitselt Rosella südame tuikama.

Igal hommikul oli tal olnud tavaks lõigata mõned hooajaliste lillede ilusaimad õied ja viia need tädile, kes istus pärast hommikusööki elutoas kollasel siiddiivanil koos alalise kaaslase, halli papagoi Pickle'iga, kes oli puuris tema kõrval.

Kui Rosella seisis sünnipäeval eredas päikesepaistes, püüdes pisaraid tagasi hoida, meenus talle veel üks päev, vaid kuu aega tagasi, mil oli kiirustanud tagasi mõisa kerges kevadises vihmasajus, süli täis valgeid sireleid ja tohutu suuri punaseid pojenge.

„*Tere-tere! Tere hommikust, kullake!*" hüüdis Pickle oma puurist, kui Rosella elutuppa astus; lind soputas halle sulgi ja kallutas pea ühele küljele, et tema poole vaadata.

„Oi-oi, see on minu kallis Rosella!" hüüatas tädi Beatrice. „Kui suurepärane valik. Sirelite lõhn tuletab mulle meelde, et suvi on peagi käes, ja valged õied näevad punaste pojengide kõrval väga kenad välja. Kui nutikas sa oled."

Tol päeval oli Rosella tädi tavapäraselt kollasel diivanil, kuid ta ei istunud sellel. Ta oli jalad üles tõstnud ja lamas patjadel, nagu oleks väga väsinud.

Aga tädi naeratas ja paistis lilledega nii rahul olevat, et Rosella ei arvanud sellest suurt midagi.

Toatüdruk tõi suure sinivalge vaasi ja käärid ning Rosella hakkas lilli sättima.

„Mõelda vaid," ütles tädi Beatrice unistavalt. „Mõne lühikese nädala pärast on aed jälle roose täis."

„Sinu lemmiklilli," vastas Rosella sirelioksa kärpides. „Ja loomulikult minu lemmikuid ka."

„Ma loodan küll!" lausus tädi naeratades.

See oli nende lemmiknali – Rosella oli saanud nime ema, kelle eesnimi oli Ella, ja isa lemmiklille, roosi järgi.

„Roosipõõsastel on juba palju pungi," ütles Rosella nüüd. „Varsti on tohutu palju õisi."

„Oh... ma ei jõua ära oodata." Siis ohkas tädi Beatrice kergelt. „See aed siin New Hallis – mul on nii vedanud, et olen seda kõik need aastad nautida saanud. Ilmselt on see parim aed kogu Hampshire'is. Vähemasti ütles seda mulle alati sinu kallis isa, mu kulla vend, kui ta külla tuli."

Rosella tõstis pilgu lilledelt, kui kuulis tädi veel kord kergelt ohkamas.

„Kas ma käisin ka temaga kaasas?" küsis ta, püüdes välja mõelda midagi rõõmsat, mida öelda, sest tädi elegantne pea oli kumaras, nagu hakkaks ta nutma.

„Oo jaa, kullake. Niipea kui sa suutsid ühe jala teise ette panna, paterdasid sa oma isa kannul mööda radu edasi-tagasi.“

Tädi Beatrice’i silmad lõid taas särama, kui ta mõtetes ajas tagasi rändas.

„Sa üritasid teda väga kõvasti matkida, kui ta ütles sulle mõne roosisordi nime – „Gloire de Dijon“, „Kardinal Richelieu“ –, aga need sõnad olid sinu jaoks liiga rasked.“

„Nüüd ma tean neid kõiki. Viimset kui üht!“

„Ta oleks sinu üle uhke olnud,“ ütles tädi Beatrice. „Väga-väga uhke.“

Ja ta raputas pead, nähes jälle kurb välja.

Rosella ema ja isa, lord ja leedi Ryland olid hukkunud Itaalias raudteeõnnetuses, kui Rosella oli veel väike laps.

Ta vaevu mäletas neid, kuid mõnikord tulid ema pehme hääle kaja ja tunne, kui isa käsi tugevalt tema käest hoidis, talle meelde, kui ta oli üksi aias, kõndides mööda samu radu, mida nad olid aastaid tagasi uurinud.

Tädi Beatrice oli ta üles kasvatanud siinsamas New Hallis – ilusas George’i-aegses majas, mis ei olnud enam üldse uus, vaid peaaegu sada aastat vana.

„Sa oled mu suurim õnnistus, Rosella,“ oli tädi talle korduvalt öelnud. „Kui kurb ja üksildane mu elu ilma sinuta oleks…“

Kahjuks suri lord Peregrine Brockley, tädi Beatrice'i abikaasa, peagi pärast nende abiellumist ja enne, kui neil jõudis lapsi sündida.

Kui tädi vend ja vennanaine surid, jättes väikese tütre rahata ja koduta, sest Rylandi mõisa oli pärinud kauge eakas meessoost nõbu, kellele ei meeldinud väikesed lapsed, ei kõhelnud tädi Beatrice vennatütart enda juurde võtta ega teda armastada nagu oma last.

Nüüd oli Rosella lõpetanud sirelite ja pojengide sättimise ning ta tõstis rasket vaasi, et seda tädile näidata.

„Oh, kullake. Kui imeline."

Aknast paistis sisse ere juunipäike, mille kiired langesid tädile, kes diivanil lebas.

„Tädi Beatrice..." ütles Rosella, süda täis kummalist, senitundmatut ärevat valu, märgates tumedaid varje tädi silmade all. „Kas sa tunned end hästi? Sa näed väga väsinud välja."

„Minuga on kõik täiesti hästi. Mul on viimastel päevadel kerge õhupuudus olnud. Aga tead mida? Roosidest rääkimine on mulle meelde tuletanud midagi väga tähtsat."

Tädi tõusis diivanil istuli, liikudes päikeselaigust eemale.

„Kullake, palun mine sekretäri juurde ja too mulle sahtlist väike hõbedane kott."

Rosella tegi, nagu kästi.

Tädi hõbedane metallklambriga kukkur tundus ta käes raske, kui ta selle diivani juurde viis.

„Niisiis.“

Tädi Beatrice avas koti metallklambri.

„Sinu sünnipäev! Ma ei suuda seda uskuda, aga sa saad seitsmeteistkümneaastaseks. Mu kallis väike tüdruk on ühtäkki üsna täiskasvanu.“

Tädi keeras koti tagurpidi ja väikesele lauale diivani kõrval valgus kuldmüntide kaskaad.

„Nii. Ma arvan, et sellest peaks piisama, et osta kõige ilusam kleit, mille me Hampshire'i kõige kenamale tüdrukule leiame, eks ole?“

„Oi! Tädi Beatrice, kui palju raha!“

Rosella polnud kunagi näinud nii palju münte, kõik kokku kuhjatud.

„Me ei hoia kokku, kullake…“

Tädi kavatses veel midagi öelda, aga tal jäi hääl kurku kinni ja ta köhatas kergelt.

„Mis lahti on?“

Rosella tundis taas ärevust, kui nägi, et tädi surus käe küljele.

„Ei midagi. Pole midagi.“

Tädi Beatrice raputas pead ja korjas mündid kokku ning valas need tagasi kukrusse.

„Siin, kullake. Võta ja hoia seda hoolega. Niipea kui ma end veidi paremini tunnen, läheme Winchesteri õmbleja juurde. Kuidas see sulle meeldiks?“

„Ma... arvan, et see oleks tore."

Rosella tundis end väga kummaliselt. Ei tundunud õige võtta kotti kogu selle rahaga, kuid tädi pistis selle talle pihku.

„Olen neid münte sinu jaoks pika aja vältel kõrvale pannud," ütles ta. „Võta vastu. Need on sulle."

Ja siis heitis tädi pikali ja sulges silmad.

„Kullake, ma tunnen end täna tõesti veidi kehvasti. Kas sa paluksid teenijal mulle tassi teed tuua? Ja arvan, et puhkan seejärel lõunani."

Nüüd, seistes roosikaare all kuumas juunikuises päikesepaistes, värises Rosella, meenutades toda ja sellele järgnenud päeva.

Tädi Beatrice ei olnud lõunat sööma tulnud.

Ta oli oma magamistuppa läinud ja kuigi tädi tõusis järgmisel päeval nagu tavaliselt, ei liigutanud ega öelnud ta midagi, kui Rosella tõi elutuppa hunniku roosa-valgetriibulisi tulpe ja talle lähemale astus, vaid lamas rahulikult, näol õrn naeratus.

Ta oli surnud, istudes aknast sisse voolavas soojas päikesepaistes.

„Ära muretse, kullake, ära muretse," oli majapidajanna proua Dawkins Rosellale öelnud ja patsutanud teda lahkelt õlale. „See on hea viis surra, eks – ilmselt kõrgeauline leedi vaevu märkas midagi, nii rahulik ja õnnelik siin päikesepaistes ning teades, et tuled iga hetk tema juurde, lilled süles. Ära leina teda,

kullake. Me kõik võiksime endale nii ilusat lõppu soovida."

Rääkides olid proua Dawkinsi hallides silmades säranud pisarad. Rosella vaevu mäletas kurba ilmet majapidajanna näol.

Ja teda ajas ikka veel kohutavalt rööpast välja meenutus, kuidas Pickle oli hüüdnud vaikse kurva häälega „*aidaa*", kui Rosella tema puuri elutoast välja viis, nagu oleks lind juhtunust aru saanud.

„Kõrgeauline leedi?"

Thomase sügava hääle pehme Hampshire'i kõla jõudis Rosella kõrvu, tuues ta tagasi olevikku ning ta tajus taas roosa roosiõie tugevat lõhna.

„Kas teiega on kõik korras?"

„Ja-jah, muidugi on. Täna on nii soe."

Rosella tõmbas kiiresti käega üle silmade, et pisarad ära pühkida.

„Jah, mileedi. Aga on juuni, nii et ma arvan, et võiksime seda eeldada. Oh..."

Thomas lõi pilgu maha, punastades oma paksu juuksepahmaka all.

„Mis on?"

„Mileedi. Ma unustasin, et täna on teie sünnipäev."

„Oh, Thomas, palun ära selle pärast muretse."

Rosella süda jättis väikse löögi vahele – kellelgi oli siiski meeles!